

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr.</p> <p>Az előfizetés az év folytán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP.</p> <p>Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom- dájának” czimzandók.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.</p> <p>E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatok.</p> <p>Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.</p>
---	---	--	---

Kecskemét, 1878. április hó 18-án.

A virágvasárnapján megjelent fővárosi ellenzéki lapok meghozták a hirt, hogy Budapesten a megyeház diszes tanácskozó termében „egyesült ellenzék” elnevezése alatt szombaton párt alakult. Az egyesülés előzményei mindenki előtt ismeretesek voltak s így a hír nem lepelt meg senkit. A párt, mint minden párt, azt hiszi magáról, hogy az országot képes lesz mostani kevésbé megnyugtató állapotából kimenteni s Magyarországot virágzásnak vinni eléje. Azt is mondja, hogy egyesülésére hazafiúi kötelességérzete s a szükség kényszerítő ereje készítette, hogy ez az egyesülés nem időre szóló, hanem állandó, végül programot ad, mely mint rendszerint minden program, szépen hangzik.

Mit várhat az ország valóban e párttól, azt bajos eldönteni; tény az, hogy a pártalakulásokkal darab idő óta nálunk oly visszaélést üznek, mely minden komolyan gondolkozó emberben méltán aggodalomra ad okot; de azért nem akarunk a jövőnek eléje vágni, s elhiszük, hogy minden úgy van és úgy lesz, a mint azt az egyesült ellenzék mondja és igéri.

Ez azonban nem gátolhat bennünket abban, hogy kötelességünknek megfelelően elmondjuk nézetünket e pártra vonatkozólag s a közönséget figyelmeztessük arra, hogy ne csak nyilatkozataiban, hanem különösen csatlakozásaiban legyen óvatos, mert az 1875-iki évben létrejött fusió egészen úgy beszélt és ígért, mint az egyesült ellenzék s azért mielőtt e pártot megítélné vagy elítélné, vele minden közt szakítana, vagy hozzá feltétlenül csatlakoznék, várakoznék, míg életrealitásának nemesak jelét, hanem bizonyítékát is adja.

Mi részünkről nem találunk elegendő okot arra, hogy a közönség feltétlenül bizalommal viseltesse az új párthoz, mert habár a mostani többség sokakat elégedettségben hágy, az mégis meglehetősen egynemű elemekből áll, egyneműebbekből, mint az egyesült ellenzék, mely a legkülöneműebbekből forrott össze, s így már ez oknál fogva is óvatos megfigyelést igényel. Igaz ugyan, hogy a „Közvélemény” f. é. 100-ik számában megjelent vezércikkében leplezetlenül kimondja, hogy az ellenzék első és főcélja a Tisza-kormány megbuktatása, s e törekvésében a szélsőbalnál biztos támogatóra talál, de mit fog tenni azután? arra nem ad megnyugtató és kielégítő feleletet, mert legkevésbé sem kétségbe-vont jó szándéka épenséggel nem tekinthető biztosítéknak. A „mundus se expediet”-re való hivatkozással nem érjük be többé, s egyenesen kimondjuk, hogy oly kormány megbuktatását, melynek helyébe mást állítani nem tudnak a buktatók, a leghazafiatlanabb eljárásnak tartjuk. Egyébiránt a vesztély e tekintetben nem is oly nagy, mint első tekintetre látszik, mert jóllehet kétség-telen előttünk, hogy mi sem könnyebb,

mint valamely elégedetlen többségre támaszkodó kormányt megbuktatni, az egyesült ellenzék ez idő szerint az ehhez megkívánható erővel sem rendelkezik.

Az egyesült ellenzék ugyan többek közt azt is tartja magáról, hogy kormányképes, a mi lehet igaz is, meg nem is. Mert ha az a kérdés, hogy találunk-e elég miniszternek való embert az egyesült ellenzékben, úgy megengedjük, hogy a kérdésre igennel felelhetünk, habár azt sem vonakodunk kimondani, hogy alig hiszszük, hogy eddig követett politikájuk és magatartásukkal sikerült maguknak bizalmat szerezni felfelé. De a kérdés lényege korántsem ez. Ahhoz, hogy valamely párt kormányképes legyen, oly többségre van szüksége a parlamentben, melyre bizton számíthat, s az egyesült ellenzéknek ily többsége nincsen; sőt miután a képviselők itt egészen új színben tűnnek fel választóik előtt, még az is kérdés, ha vajjon a legközelebbi választás alkalmával egyáltalán meg fognak-e képviselőkké választani? Mert a választók végre is nem azért küldik a képviselőket az országgyűlésekre, hogy azok pártalakulásokkal töltsék az időt, egymást elfeladással, és elveknél szegre való akasztásával vádolják, s főfeladatuknak kormányok megbuktatását tekintsék, a melyeknek hibás első lépéseikben nagyobbára maguk is részt vettek, s a mely, mint a mostani, az adott viszonyok között egyedül bir olyan a milyen abszolút majoritással s biztosítékkal arra, hogy a parlamentáris-musnak legalább formáját megmenti; mert, hogy a lényeg nincs meg, az bizonyos.

Nem kétkedünk, mint mondók, abban, hogy az egyesült ellenzék azon hite, hogy van jövője, bir alappal, habár az ellenzéknek minden biztosítása dacára igen valószínűnek tartjuk, hogy az első elvi kérdésnél meg fog bomlani. Az egyesült ellenzék már elejétől fogva magában hordja a bomlás csiráját. A „Pesti Napló” azt mondja, hogy „az egyesült ellenzéknek multja nincs”, — a mi ép úgy tekinthető előnynek, mint hátránynak; de mindenki tudja, hogy van azoknak multjuk, a kik e pártot alakították. Mindenki tudja, hogy az egyesült ellenzék háromféle elemből áll: az egyesült szabad-elví-pártból kivált független szabadelvűekből, a szélső jobboldalból, s a pártokhoz szorosabban nem tartozottakból. A párt zömét nem az egymáshoz közelebb állók, hanem egymástól távolabb állók képezik, részben a volt balközép tagjai, részben a volt Deák-párti képviselők. Innen az alkudozások az egyesülés előtt a két párt között eltérő vélemények és elvek kiegyenlítése végett, honvédség és közigazgatásnál, s igen sok egyébnél is.

De mi megengedjük, hogy ezek oly ellenvetések, a melyek nem határoznak és határozhatnak a párt életképessége felett; ez azonban nem teszi az életképtelent életképessé. Az egyesülés ünnepélyén hangsúlyozva volt, hogy a párt nem az elveknél szegre akasztását, compensációkat kíván

tagjaitól, hanem mindenkinek meghagyja a szabad cselekvés és csatlakozás jogát, de nem adott felvilágosítást arra, miként képzeleli akkor az egyesült működést lehetőnek? Pártfegyelem nélkül kezdő párt semmire sem megy, s nálunk már tekintélyes párt is bukott meg, mert sorai közt rést szakított a fegyelmetlenség. A program csak a mi iránt ad felvilágosítást és irányelveket, de még csak távolról sem érinti a miként kérdését, holott ezt jóval fontosabbnak tartjuk amannál, mert nem feltételezzük mivel, okos magyar emberekről, hogy olyan valamit akarjanak, a mi az ország romlására vezet. Lehetséges lesz-e a párt programja alapján egyöntetűen eljárni, vagy sem, az ezek szerint a jövő titka, s mi nem habozunk kimondani, hogy mi ezt egyáltalán nem hiszszük lehetségesnek oly heterogen elemekkel szemben, mint milyenekből az ellenzék áll.

A mi a párt programját illeti, az, mint gondolni lehet, kevés, vagy legalább egyelőre semmi kívánni valót sem hágy. Kifogásolhatók ugyan egyes pontjai, de így általánosságban előterjesztve, inkább csak elvileg megjelölve, megbeszélés tárgyát mindaddig nem képezhetik, míg bővebben részletezve, s különösen az eljárás módját felderítőleg nem adatnak elő. A program magában véve, semmi esetre sem elégséges arra, hogy valaki a párt jövője fölött kedvező, vagy kedvezőtlen ítéletet mondjon; — ces ne sons que des phrases — mi inkább tényekre várunk.

Sokan helytelenítették az egyesült ellenzék eljárását; mi nem tulajdonítunk annak oly nagy fontosságot, mert gyakorlati befolyása az egyesülés után épen annyi lesz, a mennyi azelőtt volt. Az uralkodó párt kezdetben elkövetett hibáit helyrehozni, a megtörténtet meg nem történné tenni többé nem fogja, s a hazánkra nézve minden esetre kevésbé, vagy tán épen nem előnyös közgazdasági egyezkedés létrejöttét megakadályozni ezentúl már nem igen lesz képes. A mostani kormánynak van többsége, nevezék őket akár mamelukoknak, akár másnak, s ez dönt, s ezen változtatni mostan nem lehet. Az egyesülést mi annak veszszük, a minek azt az ellenzék maga mondja: oly ténynek, melyre hazafias kötelességérzete kényszeríté, a nélkül, hogy ezért érdemet tulajdonítsunk neki, vagy ilyent elvonjunk tőle.

Azt is mondták és mondják sokan, hogy az egyesült ellenzék eljárása folytán több Tiszától s illetőleg a fusionális párttól elszakadt terület, most a szélsőbalhoz fog csatlakozni. Ezt mi is lehetségesnek tartjuk, de azért nem hiszszük, hogy a szélsőbal oly többségre vergődhesse, a mely számbavehető ellenzék fog képezni. A szélsőbal és a régi balközép között lényeges különbség nem volt; ismervét mindkettőnek a Deák-párt által elfogadott közjogi alap-törvény ellen folytatott küzdelem képezte, egyébként mindkettő szabadelvűnek hirdette

magát; ma nincs, mi legalább nem hisz-
szük, hogy van, az országban balközépi
notabilitás, ki a közjogi alapot el ne fogadná,
s azt ne tekintené ép oly alaptörvénynek,
mint akár a pragmatika sanctiót, vagy az
aranybullát. A törvény törvény, s a ki
meg akarja változtatni, annak előbb kezébe
kell vennie, azaz el kell fogadnia. Ezzel a
lépéssel a balközép törvényes alapra állt.
Kormányképesé vált, s így nemcsak a
párt nyert, hanem az ország is. Mi ugyan
azt, a mit a párt notabilitásairól mondot-
tunk, nem tartjuk elmondhatónak a párt
minden tagjáról is, de ezeknek számát ese-
kélyebbnek vesszük, mint volt a régi bal-
közép tagjaié. Ezek hihetőleg a szélsőbalhoz
fognak csatlakozni, s így valószínű, hogy
néhány kerületet nyernek, de ép oly való-
színű az is, hogy néhányat el fognak ve-
szíteni, s így a közjogi ellenzék tere napról-
napra kisebb lesz. Egyelőre az igaz, csak
a szélsőbal fogna nyerni, de ez a nyereség
nem lesz oly jelentékeny, hogy az ország
sorsa akár kezeikbe jusson, akár csak arra
lényeges befolyást is gyakorolhassanak.
Lassanként ez is meg fog szünni, s össze-
véve mindent, ezt is haladásnak mondhatjuk.

S így az egyesült ellenzék megalakulása
miatt nincs mit féltetni; mutassa meg már
most, hogy többet várhatunk tőle, mint a
kormányparttól, s az országban minden
elfogulatlan polgár csatlakozni fog hozzá.
De merő opponálás és kormánybuktatással
ezt elérni aligha fogja.

Gubody Sándor úr volt országgyűlési képviselő,
a „Nagy-Körös“ utolsó számában Mocsáry képviselő
úrnak az országgyűlésen elmondott beszéde folytán
e lapokban megjelent három vezércikké ellen for-
dul, s míg egyrészt az e lapokban elmondottak
tarthatatlanságát iparkodik kimutatni, addig más-
részt Mocsáry urat és pártját védi. Ezt mi ép oly
természetesen tartjuk Gubody úr részéről, mint
azt, hogy ellenkező meggyőződés alapján, mi épen
ennek ellenkezőjét tettük, s minthogy a volt kép-
viselő úr ellenünk vádként hozza fel azt, hogy a
gyengébbek ijesztgetésére cikkünk végére írunk
rettentő passzust azon tudatban, hogy az utolsó
mondat leginkább megmarad az olvasó fejében,
kijelentjük, hogy nincs okunk panaszra, ha a mi-
dön egyéb nem, legalább a zármondat marad
meg az olvasó fejében. Az a megtámadott végmondat
nézetünk szerint nem egyéb mint az előzmények-
nek röviden összefoglalt következménye, tények
sorozatából a következtetés szigorú szabályai sze-
rint leszámaztatott tétel, mely nem a következte-
tés elejére, hanem annak végére illesztendő. Ha az
olvasó fejében megmarad, annak csak örvendünk,
mert mi azért irtuk, hogy megmaradjon, ijesztgetni

természetesen nem volt célunk, s ha valaki meg-
ijedt, arról nem tehetünk.

A volt képviselő úr azon gyanúsítására, hogy
a nemzet történelmében járattan emberekre számi-
tottunk volna, sokat elhallgattunk, stb. azt felel-
jük, hogy nem számítottunk egyébre, mint olva-
sóink józan eszére, s három e lapokba való vezér-
cikkekben nem tárgyalhattuk az egész hazai törté-
netet. Egyébiránt nem is az volt tárgyunk azt
vizsgálni, mit tettek mások azelőtt, hanem az,
hogy mit kell most tennünk, különösen szabad-e
azt tennünk, arra csak gondoltunk is, a mit Mo-
csáry úr és pártja már éveken keresztül tesz, ajánl
és országszerte hirdet a magyar ellenségeinek nagy
öröme? Mert habár Schiller szerint a gondolatok
vámentesek, vannak olyanok is köztük, melyek
már gondolva is bünt képeznek, s nézetünk szerint
ezek közé tartozik az is magyar embernél, ha az
osztrák-magyar monarchiát darabokra akarja zúzni.

Hogy a Miletiesek, Babesek, Paulini Tóthok
s tutti quanti oly merészek, annak az az oka, hogy
a Mocsáryak és lapjaik, például az „Egyetértés“,
védelem alá veszi őket még ott is, a hol semmi
esetre sem érdemlik meg, s mint a „politikai actus“-ok
martyrjait mutatják be a magyar közönségnek, mert
hát egy tanú nem elég, s a mit a „Zasztava“ ír,
az nem bizonyít egyebet, mint azt, hogy a nemze-
tiségek nem szeretnek. De a személyeskedésnek
látszatát sem akarjuk magunkra venni, s hallgatunk,
nehogy Gubody úrnak okot adjunk minket lovagiat-
lansággal vádolni. A volt képviselő úrnak a kül-
földről hozott példái nem alkalmazhatók a mi viszo-
nyainkra, mert a mi nemzetiségeink minden tekintetben
külömböznének a felemlítettekről; s hogy Ausztriában
a németek a szlávok dacára rendesebb viszonyokat tudnak
fenntartani, mint mi, az onnan van, mert nincs oly
osztrák-német, a ki közjogi ellenzékhez tartoznék,
még nálunk épen a legmagyarabb vidékek tartoznak
ahhoz, s okozzák a legtöbb alkalmatlanságot az épen
többségben lévő uralkodó pártnak, roszaiva mind azt, a mit
tesz, előidézett botrányaival gáncsok tevé ki a ma-
gyar országgyűlést. Isten csodája volna, ha így
viszonyok közt zöld ágra vergődnének.

Gubody úr azt mondja, hogy a kérdéses cik-
kek írója szláv agitátor, ha a volt képviselő úr-
nak ily czimek osztogatása gyönyört okoz, ez örö-
möt nem akarjuk megháborítani. A mit a szom-
szédállamokra nézve mond, az csak azt tanúsítja,
hogy az újabb eseményekre vagy nem fordított
még figyelmet, vagy túlnünk eltérő nézetben van.
Mindenesetre kényelmesebb eljárás a magyar előtt
megfoghatóvá tenni azt, mennyire szükséges volna
az oroszot ütni, mint azt, miként kell a keleti kér-
dést megoldani a nélkül, hogy az úgy sem számos
magyar faj legerőteljesebb férfiai jelentékeny része
se életét, se munkaképességét kellő ok és cél nél-
kül ne veszítse. Hogy a kocsmába való verekedő
politikát nem kedveljük, azt végre is még az
sem veheti tőlünk rossz néven, a ki velünk nincs
egy véleményen.

Gubody úrnak felfogása az „államcombiná-
tiókat“ illetőleg nem helyes, s Mocsáry úrnak az-
óta újlag e végből kétszer elolvasott beszédje,
a mi értelmezésünknek ad igazat.

A volt képviselő úr azon felszólításának, hogy

czikkirónk nevezze meg magát, nem látjuk alap-
ját; czikkirónk nézete: Foglalkozunk azzal, hogy
mit irnak, s ne nézzük mindig azt, hogy kik irnak.

Egyébként köszönjük Gubody úrnak azon
felvilágosítását, hogy a „Kecskemét“ G. cikkez-
zője nem ő; téves véleményünkkel azt hisszük
nem gyanúsítottuk.

A hesperidák aranyalmája.

(Folytatás.)

A Hesperidák aranyalmája az lett a megállá-
podás, hogy azok narancsok voltak. F. W. Wall-
roth azonban „Geschichte des Obstes der Alten.
Halle 1812.“ című művében e dicsőséget a birs-
almának iparkodik megszerezni. Victor Hehn pedig
„Thier und Pflanzenwanderungen“ című újabb ke-
letű munkájában azt törekszik kimutatni, hogy ez
a narancs épen nem lehetett, hanem inkább a
gránátalma (Punica granatum), de ez esetleg csak
annyit hasonlít színre az aranyhoz és alakra az al-
mához, mint a farkasalma (Aristolochia) vagy a
burgonya és paradicsom, mely utóbbi kettőt a né-
met nemcsak almának néz, de annak nevez is.
Annyi azonban tény, hogy a görögök jóval később
honosították meg hazájokban e gyümölcsnek termő-
fáját, semmint a fenn érintett mythologiai episo-
dok bármelyike szülemlett volna.

Hagyjuk ezúttal a kérdést eldöntetlenül, mely-
nek bővebb vitatása különben is inkább a régésze-
ket illeti meg, hanem lássuk a narancsok jóval
vonzóbb természeti tulajdonságait.

Ha elérhetlen vágyak dagasztják az ember-
kebelt: gondoljon merészet és nagyot, — ilyen
esetben kicsinységekkel az időt tölteni kár. Élt a
XVII-ik században (1640—1649.) Wetzlarban egy
gyümölcsfestő, Mignon Ábrahám, kinek mester-
ecsetjét a zenefejedelem Beethoven Lajos is meg-
éneklésre méltónak találta, midőn Goethe egyik
szép költeményét a narancsok honáról „Mignon“
cím alatt látta el dallammal. A jelen alkalom-
mal én is e mignoni utóérhetlen ecsettel óhajtanék
rendelkezni, hogy méltó színekkel fessek a hes-
peridák aranyalmáit, melyeket szerencsénkre nem
öriznek ma már rémletes sárkányok, mint a regé-
nyes hajdanban: hanem vasalt gallérú mercurfiak,
kezeiket udvariasan dörzsölgető kereskedő-segéd-
ek, meg azután terhők alatt görnyedező, derangirt ki-
nűzésű gottschee-i világpolgárok, kiket közönsége-
kutscheber-eknek hívnak, különben talán heraclesi
fáradozás és csefoglalások nélkül hozzájuk sem jut-
hatnánk.

Most pedig e prózai században, mely alag-
úttal furkálja, vasúti sinekkel abroncsolja a földet
és hirverő sodronyokkal drótozza körül, egy
szép kecskeméti pogácsa-almának márczius hónap-
ban megszabott ára teljesen elegendő arra, hogy
ne csak látó és tapintó, de izlelő szerveinek is
lehető legközelebbi érintkezésbe jöhessenek azon
drága gyümölcsessel, mely hajdan csak királykis-
asszonyoknak képezte irigyelt csemegéjét. Olykor
igen olcsón, sőt ingyen is hozzá lehet jutni. Leg-
alább a magyar jogászok, midőn a múlt év elején
Abdul Kerim részére Konstantinápolyba diszkardot
vittek, minden szabadkozásuk dacára is bőven

TÁRCZA.

A Karabúni leányok.

(Irtá: Alásonyi Imre.)

I.

Tizenketten voltak, mint az apostolok; a leg-
idősebbik tizenkilenc, a legkisebbik két éves volt.
Mikor a legkisebbik megszületett, meghalt az anyjuk.
Rá két évvel meghalt az apjuk is.

Mindig vigyáztak, nehogy valamiként tizen-
hárman üljenek az asztal körül, babonás balitéle-
teknek nem hiszünk, de a mennyire lehet, kerüljük
azt, a mit károsnak mond, hanem véletlenül egyszer
mégis leültek mind a tizenhárman. Klára, a legfia-
talabbik beteg volt, sirt, s nem akart megnyugodni.
Olga, a legidősebbik, ölébe vette csittítani. Másnap
reggel Karabúni halva feküdt. Így magyarázták
meg a véletlent a szomszédok és ismerősök; a
Karabúni leányok ellenben atyjuk halálának okát
búbánatában keresték.

Mert búbánatra volt oka elég; neje halálának
ideje táján szervezték a törvényszékeket, s őt, a
volt bírót, nem nevezték ki; többször folyamodott
állásért, de nem járhatott utána; új ruhát is
kellott volna csináltatni, a mire nem telt, s így
mindannyiszor kimaradt; vagyona nem volt semmi,
s minthogy ügyvédi segélyét csak kevesen vették
igénybe, nem kereshetett annyit, a mennyire
családjának eltartására szüksége volt. A mi a bú-
torzat kivételével még értékesíthető volt, azt fel-
emészttette a temetés, a bútorzatot pedig a háztu-
lajdonos házbér fejében lefoglaltatta, s minthogy

sok volt a hátrálék, s többet károsodni nem akart,
meghagyta a leányoknak, hogy egy hét alatt a
lakásból költözködjének ki.

Már csak egy nap volt hátra, csak egy éjt
tölthettek még biztos és bizonyos fedél alatt. Fa-
time, a második leány, és Olga este együtt ül-
t. Az irt, ez vart, lámpafénynél. Judith a harmadik
leány, kimerültsége miatt erőt szerzendő, székén
kissé szundikált. A többi leány ágyban feküdt.

— Tizenkettő, — mondá Fatime, midőn a
toronyórát ütni hallá, — ne feledjünk le Olga?

— Én még nem fekszem le Fatime! ha e
munkával kész leszek, holnap pénzt kapok, s akkor
tán sikerül a házi úrnál kieszközölnöm, hogy darab
ideig még itt maradhassunk, legalább addig, míg
új lakó jelentkezik.

— A mint gondolod.

Mindketten dolgoztak tovább, néha-néha egy-
másra nézve; ha ilyenkor találkoztak szemek,
gyorsan elkapták tekinteteiket, s ismét munkáikra
fordították. A toronyóra egyet ütött.

Fatime könyökére támasztott két kezébe tette
fejét s elgondolkozott.

— Min töröd fejed? — kérdé Olga.

— Miként lehetne rajtunk segíteni?

— Nos?

— Nem látok tisztességes módot.

— S tisztességtelent?

— Olyant látok.

— S mi lenne az?

— Kettőnk közül egyik bukik, — melyikünk,
azt döntse el a sors.

E szavak után Fatime két szelet papirosra
irta az ő s néneje nevét, szépen összegöngyöltette,
mint sorshúzásnál szokás, s beledobta Olga kiürített

kézi kosárkájába. Olga ugyanoly nagyságú üres
papirost göngyöltetett össze, s a másik kettőhöz
dobta.

— Mit csinálsz? — kérdé Fatime bosszúsán.

— A sorsra bízom azt, bukjunk-e vagy sem?
ha a te szavadra hallgatok, egyikünknek okvetet-
lenül buknia kell, ha az én tanácsomat követed,
tán egyikünknek sem kell buknia.

— S mi a te tanácsod?

— Mit becsülsz többre Fatime, életedet vagy
becsületedet?

— De ezeknek az élete, Olga! — mondá Fa-
time az alvókra mutatva.

— Ezekkel most ne törődjél a szenny, a
melyet magadon el fognál túrni, őket fogná legin-
kább bemocskolni! leányok, a kik testvérüknek
gyalázatán növekedtek föl! van-e ezek részére más
osztályrész, mint hasonló gyalázat?

Fatime elhalványultan kérdé: — de hát mi
mást tehetünk?

— Mit? — mondá Olga körültekintve — mit?
hát — meghalunk.

Fatime még halványabb lett mint volt s egész
testén remegett; kissé lecsillapulván, kérdé: —
hogyan?

Olga még néhányszor körüljártatta szemét,
oda hajolt hűgához s halkabban, mint az imént
mondott végzetes szót, ságá Fatimének: — megöl-
jük magunkat!

Fatime visszahanyatlott székén s ijedt arcczal
nézett néneje. Az pedig folytatá:

— Ne ijedj meg, Fatime! nézd, mit tehetünk?

Mi hárman s ha magunkhoz számítjuk még Ara-
bellát, négyen, nem vagyunk képesek annyit ke-
resni, hogy magunkat is, testvéreinket is a szüksé-

lettek narancsossal halmozva, csakhogy köszönet nem volt benne, mert a panszláv érzelmű triesztvidéki vendek útonálló módjára dobálták meg rothadt narancsokkal ifjainkat, kik Triest kikötőjében keltek hajóra.

A narancsnak termő fája (*Citrus aurantium*) mint növény a kétszínűek (*dicotyledoneae*) fő és a váltászirmúak (*choristopetalae*) alosztályába, a balzsam-növények (*terebinthinae*) rendjébe, narancsfélék (*aurantiaceae*) családjába tartozik. Testvér a citrommal, melynek nemcsak vezeték-nevét viseli, hanem vele a narancsházak (*orangeriák*) barátságos melegen is atyafiságos szeretettel osztozik meg. Nálunk élő távolabbi rokonai a balzsamnövények közt az eczetfa (*Rhus coriaria*), bálványfa (*Ailanthus glandulosa*) és a kecskeméti külső sétányban is diszló alás fa (*Ptelea trifoliata*); a dudva-növények közül a szagos ruta (*Ruta graveolens*) és a királydinnye (*Tribulus terrestris*), a bugaczi homok-flórának ez egyik legkedveltebb gyermeke, melynek nemes gyümölcsseit nemcsak hogy jól ismerik, de áldva magasztalják is a meztelen lábbal járók. Hja! a narancs is keserű, ha nagyon facsarják, tartja a közmondásunk.

A narancs fájának nagysága 6—9 méter, levelei bőrneműek, örökzöldek, hosszúkás tojásdadok és gyakran ellepvék a narancs pirók (*Coccus hesperidum*) nevű rovarkák által. Illatos virágai halvány rózsaszínűek. Gyümölcsei ismeretes külsővel bírnak és számuk oly nagy, hogy egy-egy fejletlenebb fa 20,000 narancsot is hoz évenként, de mind megérlelni nem képes. Itáliában most már mint egy 150 válfaját művelik, melyek közül megemlítendő 1) a keserű narancs (*Aurantia amara*), mely bigarade nevét *bivaricare* (különbözni) szótól nyerte; mivel a két féltéke, melyek gerezdes húsát befoglalják, egyenlőtlen nagyságú. 2) Az édes narancs (*a. dulcis*), melynek héja sima; 3) a jerikói narancs (*a. hierochuntica* Risso), mely vékony héjú, húsa vérpírós és igen édes, közönségesen messinai narancs a neve; 4) a sinai narancs (*a. chinensis*), melynek sima héja olykor csikos, nedve édes-savanyú, ize igen kellemes, Heuffler szerint fája kicsiny és mandarino névvel bír.

(Folytatása következik.)

ÚJDONSÁGOK.

— **Hangverseny.** Ritka művelzetben részesült f. hó 13-án közönségünk, vagy inkább közönségünknek azon része, mely a valódi művészetet is pártfogolja s abban képes is gyönyörködni. Az esemény hősnője Barcsay Sarolta k. a. volt, ki hegedű-játékát ez alkalommal mutatta be nálunk legelőször. Ha tisztán csak művészi játékát akarnánk kiemelni, elmondanánk hogy az kitűnő, szép, és kellemes hatást gyakorolt a hallgatóságra. De mi ennél tovább megyünk. Művészek és művésznőknél rendszeren már az első megjelenés és magatartás bizonyos hatással van a közönségre, mely őket — eltekintve művészetünk fokozatától — vagy rokonszenves, vagy pedig ellenkező alakban tünteti fel; s mely első benyomást művészetük csak fokozni, illetve mérsékelni, de teljesen megváltoztatni nem képes. Bizton merjük állítani, hogy

gessel elláthassuk. Mióta atyánkat eltemettük, úgy dolgozunk, mint a méhek s a kicsinyeknek még csak elegendő kenyeret sem tudunk adni. Koldulni küldjük őket? én megtenném Fatime! de mondá, megengedhetjük-e azt, hogy testvéreink az utcákon csavarogjanak, krajczárt kéregetve s ekként hozzászokjanak a tetlenséghez? mire jutnának? dologtalan élethez szokva, kerülnék a munkát, mely a mi kezeinket érdessé tette s minthogy nevelésben nem részesültek, csakhamar a bűnnel szövethetnének, egy lépés ezen az úton elég s a mely nő ezt megtette, annál csak idő kérdése a többi s én, akár hiszed, akár nem, Fatime! ily első lépésnek a koldulást tartom.

Észrevétlenül hagyott fel mindkettő a munkával, merően maga elé szegzett szemmel nézve az asztalra, mint a hogyan azok szoktak, a kik gondolkodnak valami felett.

Fatime végre megszólalt.

— Jó, jó, Olga! de nem félsz te az iszonyú mérsárlástól? én a csirke nyakát sem tudnám elvágni s te legfeljebb egyet leszesz képes megölni. Az a kifecscsenő meleg vér borzasztó lehet! brr! — Fatime összeguggoltan iparkodott mintegy átmelegíteni magát, mellét szorongatva karjaival, mint a ki fázik, mert valóban fázott s a hidegtől reszketett.

— Nem fog vér folyni, Fatime! — mondá egész nyugalommal Olga — egy korty ital mindennek véget fog vetni.

— Méreg? — kérdé Fatime s mint a ki kapva kap a kedvező alkalmon, utána veté: — s micsoda méreged van?

— Cyankali!

Fatime legyőzte előbbi borzadályát, de még

a művésznő ezen első megjelenése már megnyeré közönségünk vonzalmát és rokonszenvét; szép alakja, termete s egészben véve kellemes külseje, öltözéke, (vörös selyem uszályos ruha) s kiváltkép fesztelen, minden affektálástól ment magaviselete, és nem művészek fölibe emeli, együttvéve kellemes összhangzatot képeztek, s mintegy előkészíték a hallgatóságot az ígérkező műélvezetre. Mit szóljunk játékáról? Nem akarunk túlhalmozott dicséretekkel s bókokkal előállni, melyre szükség különben sincs, csak egyszerűn és őszintén megmondjuk, hogy tiszta érzelmdús játéka a megszokott mindennapiasságon már is jóval felül-emelkedett, s ily haladás mellett azon reményre jogosít, hogy rövid időn az elsőrangú művészek közt foglalhat helyet. Vonós kezének könnyed hajlékony ügyessége, párosulva a hangszer kezelésében elárult otthoniasságával, gyönyörű plasztikai látványt nyújtott, mely egyedül képes volt a közönségre varázserőt gyakorolni. Egyszerű ismételtjük, hogy ritka élvezettel hallgattuk művészetét. Elismerésül a közönség részéről zajos taps és kihívásokkal, s egy szép koszorúval jutalmaztatott. Mellette Blau úr, — a nemzeti színház volt első hegedűse — mutatta be a hegedű-játékban rendkívüli technikáját, mely őt a szó szoros értelmében művészi rangra emeli. Sz. Nagy Károly úr, ki szivességéből működött közre, szépen és érzéssel énekelt, bár a hatást nagy mérvben csökkenté az önmaga általi zongorakiséret, miután énekelni és zongorázni együtt s hatással nagy közönség előtt képtelenség. Sajnáljuk, hogy a program nem lett szétküldözve, s a közönség csak falragaszok útján értesülhetett; bizonyára többen látogatták volna meg az élvezetes estélyt.

— **A kecskeméti Takarékpénztár-Egyesület** részvényesei folyó évi március 3-ikán tartott közgyűlésükben a helybeli népiszék részére azon célból, hogy szegény sorsú gyermekek taneszközökkel ellátassanak, 150 frtot bocsátottak a községi iskolaszék rendelkezése alá.

— **A „Kecskemét“** ujdondásza legközelebb a főispánnal, a jogakadémia tanári karával s egyik főmunkatársunkkal foglalkozik, a ki egyébként szintén akadémiai tanár. A három ujdonságból megtanultuk mit nevezhet a „Kecskemét“ „tisztességes czivódás“-nak, s oly „szemtelen“-nek (lásd a március 10-én megjelent „Kecskemét“-et), melyre felelni kész. Ha neki tetszik az ilyen étel, ám egyék belőle, s iparkodjék meghizni rajta, a mi gyomrunk ily disznóságot megemészteni nem képes. „Csag mar az Isten egy igazi jó egiszsigesz nagy veszedelmet adna nekünk, hogy ebül a sok, apro, kis, gyalazatos veszedelemből kiszabadulnánk általa!“

— **Tóth József** úr, Pest-Pilis-Solt-Kiskunmegye kir. tanfelügyelője mióta ezen állást elfoglalja, a tanítók jogos követelményeit mindenkor támogató erélyes eljárása által Pestmegyében több mint 12 ezer forint tanítói fizetshátralék behajtását kieszközölte, a tanítói fizetések kezelése körül hanyag iskola-gondnokokat szigorúan megbüntettette s a külföldre büntetés-pénzeiből több árva gyermek el-tartását eszközölte.

— **A „Szentesi lap“** április 7-én megjelent számában megemlékezik az 1760. évi április 7-én,

akkor husvét másodnapján, délután 4 órakor ki-ütött tűzvészről, mely három rövid óra leforgása alatt hamuvá égette Szentés város kétharmadát, Béli István jegyzeteiből a következő jellemzetes, minket is érdeklő sorokat közli: „De, hogy az Isteni csudálatos gondviselés ott tessék ki inkább, a hol az emberi segítség felől más semmi reménység nem volna, hogy csak egyedül az Isten dicsőítessék: elmenvén mindenfelé az Isten tüzi-ítéletének hirtelen híre, sokaknak sziveket, lelkeket az Isten annyira fel-indította, hogy számukra nagy gazdagon gazdálkodának; nevezetesen Makóiakat, Vásárhelyieket, Kecskemétiakat, Kőrösieket, a katolikus Kun-Szent-Mártoniakat, Öcsödöket, lutherános Oros-háziakat, Gyomaiakat, Túrúkat, Inokaiakat, Török-Szent-Miklósiakat, Békésieket stb. a kik hol sok szekér kenyereikkel, lisztjeikkel, szalonnáikkal, sajtaikkal, lencsékkel, borsóikkal; hol viseltes ruháikkal, zsákjaikkal, hol deszkáikkal és szép költségeikkel (melyben excellált a kecskeméti ekklesia) álmélkodásra méltó módon segítessenek, úgy hogy mint Samáriában a nagy szükségét nagy bőség követte hirtelen.“

— **A „Kecskemét“** című helyi lapot durván sértő s tisztességtelen irmodora miatt a kecskeméti „Olvasó-kör“ választmány a f. hó 17-iki ülésében kelt határozatával helyiségéből kitiltotta.

— **Selyemtermelésünk érdekében** 1872 óta a földmivelési miniszterium egyéb idevágó intézkedései mellett Szegzárdon selyemtenyésztési intézetet tart fenn, melyről a közönség alig bir tudomással. Téves vélemény, hogy a kínaiak által kinos gyanánt ápolt selyemipar egyedül nem vagyonsz-tálynak szolgál jövedelmi forrásul, mert kellő be-rendezés mellett nagyobb birtokokban is a föld jö-vedelmét holdanként 100 frttal emelheti; Lombardia a nyersgubó termés kivételből évenként 40—50 millió ezüst frt. vesz be, Angliának az indiai gyar-matok ezen ipara ezer milliókat jövedelmezett. Nem kívántatik nagy tőkebefektetés, a m. kir. or-zságos selyemtenyésztő felügyelőség Szegzárdon jutányos áron ad 4—5 éves szederfákat, díjmentesen közvetíti az elárúsításokat, díjak elfogadása nélkül küldi meg az ültetési tervrajzokat, a ten-yésztési s ifjítási kezelésmódját, melyszerint a kiültetés után 2 év múlva 200 évig értékesíthető gyöngye leveleket hoznak. A szoros értelemben vett tenyésztes pedig a tenyészőtől semmi tőkebefekte-tést vagy munkamulasztást nem kíván, sőt kellemes időtöltés az idősb nőknek, szoktatja a gyer-mekeket hasznos foglalkozásra és a tenyészede időn-kénti megtekintése által tanulságos szórakozást sze-rez. Mult évben a szegzárdi intézet által 37 ezer grammot meghaladó pete osztatott ki. A folyó évi termeléshez a földmivelési miniszterium a mult évi járvány behatása alatt levő rajokból költ peték ragályossága elleni biztonság végett Japánból és Olaszországból elegendő mennyiségű egészséges petéről gondoskodott. Ajánljuk ezen Belánszky De-zső úr által beküldött, helyszüke miatt csupán ki-vonatilag közölt sorokat gazdáink figyelmébe.

— **Az „Olvasó-kör“** helyiségében f. hó 21-én vagyis Husvét első napján d. u. 4 órakor a mult évi újság-lapok el fognak adatni, mire a venni szándékozokat figyelmeztetjük.

nem egészen félelmét: remegő hangon mondá: — Az jó; de hogy fogod beadni?

— Nagyon egyszerűen; lefekvés előtt gondos-kodom róla, hogy a korszóban víz ne legyen; az éjnek idején senkinek sem lesz kedve vizért menni. A kisebb gyermekeket később felkeltjük s adunk nekik annyi cseppet, a hány elég; a nagyobbaknak álm közben öntjük szájukba s mi úgy isszuk meg.

— Hóhéznak való munka Olga! — mondá Fatime, képéből egészen kikeltén, s megint úgy remegett, hogy még a foga is vaczogott belé.

— Te félsz?

— Hogyne félnék? képzeld, hogy egyikük felbred, nem veszi be a mérget, zajt üt, vagy egyiknek szájába kelletlenül kevesebbet öntesz, mi lesz tervednek vége? börtönbe jutunk, mint test-vérgyilkosok. Én, Olga, tervedet nem találom jónak; ne is beszélj többet róla — s Fatimet annyira meg-kapta a félelem, hogy testvéreinek szemébe sem mert nézni.

Még darab ideig dolgoztak s aztán felrezzenték Judithot s vele együtt lefeküdtek. Olga és Fatime szemére azonban nem jött álm.

— Nem alszol még Olga? — kérdé fél óra múlva Fatime hánykódó testvérétől.

— Még nem.

— S van szered?

— Van.

— Úgy keljünk fel s ha lehet, hajtsuk a tervet azonnal végre.

— A mit elvégezhetesz ma, ne hagyd azt hol-napra — mondá Olga, gyertyát gyújtott s hűgával együtt elkészíté a borzasztó keveréket.

— Nem lesz kevés? — kérdé Fatime, a mind-össze fél litert sem tevő folyadékra gondolva.

— Ez elég volna tizenkétszer tizenkét Kara-búni leánynak, Fatime. Ha majd holnap az orvos vizsgálni fogja hulláinkat...

— Mit? vizsgálni? — mondá nénje szavába vágva a hűg — igaz! igaz! brr! erre nem is gondoltam! — mondá Fatime s izgatott hangon folytá: — én nem akarom Olga, hogy engem vizsgál-janak! óh! iszonyú! szivtelen szolgák emeljék e testet meztelenül bonczoló asztalra, hogy kíváncsi orvosok tapintgassák e mellet, kezét, lábát, melyet szeméremérzet még a holdnak sem engedett meg-mutatni? nem! soha, Olga! öld meg magadat, ha meguntad a szenvedést, de engen és testvéreimet hagyj tovább is élni, nekem nem kell a te italod.

Olga kissé habozni látszott, aztán hidegen mondá hűgához: — tégy hát a mint akarsz.

Ezzel fogta a kezében volt poharat, hörpöntött belőle s a kortyot lenyelte.

Fatime meredt szemekkel s ijedt arcczal né-zett rá. Olga száját összehúzta, mint a ki valami keserűt ivott.

— Azt gondolom, még nem elég — mondá aztán s megint hörpöntött.

— Ez istentelenség! Olga! — mondá Fatime s nénje felé ment, hogy a poharat elvegye tőle. De Olga félreugrott az asztal másik oldalára, megint hörpöntött, megint lenyelte a kortyot s me-gint félrehúzta száját.

Fatime szemé felvillant; Olgát vagy rászédtek, vagy maga hibázta el a mérget; ez nem lehetett cyankali. De hátha mégis méreg volt? nem akarta, hogy szemelátára haljon meg legidősebb, legmun-kásabb testvére. Megint utána szökött s mikor Olga új kortyot nyelt le, azzal fenyegetőzött, hogy zajt üt. (Folytatása következik.)

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1878. áprillisi 18.

Tisztabúza m.-máza	76—78 kl. 10.—	któl 11.25 krig.
Elegy	73—75 „ 8.—	8.35 „
Rozs	70—72 „ 7.14	7.29 „
Árpa	60—62 „ 7.—	7.32 „
Zab	38—40 „ 6.40	6.80 „

Felelős szerkesztő: **Dr. BELICZAY JÓNÁS.**

Főmunkatársak:

Hornyik János, Kiss Lajos, Dr. Tassy Pál.

Egy követendő tanács.

Azon betegségek között, melyek a halálozás statistikájában a leggyakrabban előfordulnak, a tüdővész mondható an-

nak, mely legtöbbször hoz gyászt a családokra, s mely minden haláleset között a legnagyobb számú. — A tudomány még eddig nem fedezett fel biztos gyógyszert az ellen, csupán arra szorított, hogy a tüdővésznek szenvedéseit megkönnyítse, és létüket néhány évvel meghosszabbítsa. Mindenki tudja, hogy a mell-betegeknek téli tartózkodásra enyhébb éghajlatot és a mennyire lehet fenyves erdők közelében való tartózkodást ajánlanak, melyek kipárolgása oly kedvező hatással van a tüdőre. Szerencsétlenségre sok beteg nem változtatja meg tartózkodási helyét, s azokhoz van jelen cikk első sorban intézve.

A legelőször Brüsszelben, s az óta majdnem minden helyen ismételt kísérletek bizonyították, hogy a kátrány, a fenyőnek szurok tartalmú terméne a mell- és tüdő-betogra a legkedvezőbb befolyást gyakorolja.

Már ennél fogva is megérdemli ezen termény minden beteg legnagyobb mérvű figyelmét. Ezenkívül kiemelendő még továbbá, hogy a gyógyszert épen a betegség kezdetekor kellene alkalmazni. A legkisebb meghülés a tüdő megbetegedést vonhatja maga után, minél fogva nem volna szabad elmulasz-

tani a nagyobb biztonság okáért kátrány-gyógymódot azonnal megkezdeni, mielőtt a köhögés kezdődik. Ezen elővigyázati rendszabály annál ajánlatosabb, mivel a legtöbb mellbetegségük iránt teljesen nincsenek tisztában, s csak nagyobb meghülés és könnyű tüdő-hurut által megtámadottnak hiszik magukat, midőn már a sorvadás is bekövetkezett.

A kátránynak alkalmazása leggyakorlatibb a tokocsák alakjában. Guyot úr, gyógyszerész Párizsban, kupdad tokocsákat készít pilula nagyságban, melyek könnyed faggalékos burokban a legjobb és legtisztább norvégiai kátrányt tartalmaznak, s melyekből két-háromat minden étkezéskor véve, meghülés-, tüdő-betegség-, mellszorulás- és szédülés ellen majdnem rögtönös könnyebbévé idéznek elő. Miután minden üvege 60 tokocsák tartalmaz, az egész kúra naponta legfeljebb 10—20 krajczárba kerül, s feleslegessé teszi a hűsítő, pasztilla és szirup-étekben alkalmazott gyógyszereket.

Guyot úr csak azon üvegekéért áll jól, melyek címkején aláírása háromszínű nyomtatban megvan.

Raktár: **Molnár János** gyógyszerész úrnál.

H I R D E T É S E K.

Mindeddig fölülmulthatatlan!

W. MAAGER

cs. k. kizárólag szabadalmazott

csukamájolaja.

A legelső orvosi tekintélyektől megvizsgált és könnyen emészthetősége miatt különösen kisdedeknél ajánlható és rendelhető, mint a legjobb, legtisztább, legtermészetes és leghathatóbb gyógyszer minden mell- és tüdőbajokban, továbbá a görvény, sömör, bőrkütiések, mirigyek, gyengeségek stb. eféle betegségekben. — Egy palack ára 1 frt. Gyári raktáram: Bécs, Heumarkt Nr. 3. Kapható továbbá a valódi csukamájolaj az osztr.-magy. birodalom legtöbb gyógytárában.

Kapható: **Kecskeméten Molnár János, Szegeden Kiss József, Bauer József, Kovács Albert, Ifj. Aigner János, Czepléden Persay Sándor** gyógyszerész uraknál.

235 (12—11)

Luhi Margit-forrás

legtisztább szikéleges ásványviz.

Hazánk ezen vegyi összetételénél fogva nevezetes gyógyvizét a lélegzési, emésztési és húgyszervek idült hurutos bántalmainál, torok-gege-légeső-és hörg-betegségekben kiváló sikerrel használták és használják: **Dr. Korányi Frigyes, — Dr. Kovács Sebestyén Endre, — Dr. Gebhardt Lajos, — Dr. Navrátil Imre, — Dr. Poor Imre, — Dr. Kéty Károly, — Dr. Barbás József** egyetemi tanár és közokmányi főorvos urak. Ezen tekintélyek nyilatkozatai szerint a **Margit-forrás** nemcsak méltó versenytársa a **Seltersi — Gleichenbergi — Gieshübl — Radem — Vichy — Emsi** s hason összetételű vizeknek, hanem **gyógyhatásában** azokat **több tekintetben felül is mulja.** A **Margit-forrás** gyógyhatását igazoló bizonylatok kívánatra bárkinek készséggel megküldetnek.

Borral használva a legkellemesebb és legegészségesebb italt nyújtja.

Dr. Karlovsky utóda forrás-igazgatósága.

Kizárólagos főraktár

É D E S K Ü T Y L.

m k. udvari ásványviz-szállítónál 32 (12—8)

BUDAPESTEN, Erzsébetér 1-ső szám alatt.

Kapható minden gyógytár és fűszerkereskedésben.

Feltrini orvos ismertető jegyzetei

a POPP J. G. cs. k. udv. fogorvos Anatherin-százive által eredményezett gyógyításról.

Velence.

A Werdi-féle fogpor, mely a mint tudva van, az egész Olaszországban nagy szerepet játszott. — hiréből sokat vesztett közelebb a legkitünőbb hitelű bécsi orvosoktól kaszított fogszerek által.

Különösen kiemelendő a Ricotta di S. Paolo grófnő fogbaja, mely a leghíresebb orvosok állítása szerint fog-nyálfoás lett volna; s a mely baj ellen mindenféle foggyógyszer hiában alkalmaztatott.

En, a grófnő házi-orvosa, még mint bécsi tanuló, ismervén az Oppolezer tanártól igen ajánlott Popp-féle Anatherin-szájvizet, — azt javasoltam a grófnőnek, hogy kísértse meg azon szájviz használatát. Ezt Triestből a Serravallo-féle gyógyszerházból meg hoztatván, alig négy heti használat után hatása rendkívül meglepő volt mindnyájunkra nézve.

A grófnő nyálfojása — a mely elkezdett már rossz szagú lenni — teljesen elmúlt.

A grófnő legnagyobb elismerést mond velem együtt Popp J. G. orvos úrnak a szájvize által elért gyógyításért. Ezt kifejezve Popp J. G. cs. kir. udvari fogorvos úrnak köteles kartársra **dr. Feltrini.**

Kapható: **Kecskeméten Molnár János, Nagy-Körösön Schefcsik M. és Tarkay C. r., Czepléden Persay A., Félegyházán Hoffer A. özvegyénél, Szolnokon Boár, Szabad-Szálláson Rosznyay M., Kis-Körösön Gubás gyógyszerész uraknál és Csongrádon a gyógyszerházból.** 218 (4—3)

1070. sz.

1878. tkv.

ÁRVERÉSI HIRDETMÉNY.

A kecskeméti kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy **Király István** végrehajtatónak **Balanyi Sándor** végrehajtatást szenvedő ellen 50 frt. tőke és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kecskeméti 9532. sz. tkjvben 922/1. r. sz. a. foglalt, jelenleg **Balanyi Mihály** telekkönyvi tulajdonát képező, s biróilag 84 frta becsült mária-hegyi szőlőbirtoka az 1878. évi május hó 14-ik napján d. e. 9 órakor mint első, és 1878. évi június hó 14-ik napján d. e. 9 órakor, mint második határidőben a kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen eladatulni fog.

Az árverési feltételek a telekkönyvi hivatalban — a hivatalos órákban — mindenki által megtekinthetők.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kifizetett javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdeteménynek közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyújtsák be; különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólítanak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésök végett helyben megbízottat rendeljenek s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be; ellenkező esetben hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóságnak 1878. évi március hó 20-ik napján tartott üléséből. 62 (1—1)

1608.

1878.

Árverési hirdetemény.

A kecskeméti kir. törvénzék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, hogy **Darányi Ferencz** ügyvéd végrehajtatónak **Quirini Miklós** ügyvéd mint **Lisztes Lajos** ügygondnoka végrehajtatást szenvedő ellen 20 frt. tőke és járuléka iránti végrehajtási ügyében **Lisztes Lajos**nak a kecskeméti 10523. sz. tkjvben 49/a. r. sz. alatt foglalt s biróilag 296 frta becsült szarkási erdőbirtoka az 1878. évi május hó 27-ik napján d. e. 9 órakor mint első, és 1878. évi június hó 27-ik napján d. e. 9 órakor mint második határidőben a kir. törvényszék telekkönyvi hivatalában megtartandó nyilvános árverésen eladatulni fog.

Az árverési feltételek a törvényszék telekkönyvi hivatalában mindenki által megtekinthetők.

Felhivatnak azok, kik az árverésre kifizetett javak iránt tulajdoni vagy más igényt, avagy elsőbbségi jogokat érvényesíthetni vélnék, hogy e részbeni kereseteiket e hirdeteménynek közzététele napjától számítandó 15 nap alatt, habár külön értesítést nem vettek is, ezen kir. törvényszéknél nyújtsák be; különben azok a végrehajtás folyamatát nem gátolva, egyedül a vételár feleslegére fognak utasíttatni.

Végül felszólítanak azon jelzálogos hitelezők, kik nem ezen kir. törvényszék székhelyén, vagy annak közelében laknak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltetésök végett helyben megbízottat rendeljenek, s annak nevét és lakását az eladásig jelentsék be, ellenkező esetben Magyar László helybeli ügyvéd, mint hivatalból kinevezett ügygondnok által fognak képviseltetni.

A kecskeméti kir. törvénzéknek mint telekkönyvi hatóságnak 1878. évi márc. hó 27-ik napján tartott üléséből. 61 (1—1)

Ajándékba adjuk mindenkinek

a legszükségesebb háztartási cikkek, úgymint: kávés- és evő-kanalat, kések és villákat stb. stb.

A nem rég megbukott nagy angol britania-ezüst-gyár tömeggondnoksága által meglettünk bizva, hogy valamennyi nálunk raktárban levő ezüst-britania-árúkat a szállítási költség és a munkabér 1/4 részének csekély megtérítése mellett elajándékozzuk.

A szállítási költségeknek Angliától Bécsig, valamint a munkabér egy csekély részének megtérítése fejében, a tárgyak mellett levő összegnek beküldése vagy utánvétel mellett is, a következőket kapja mindenki

ügyen.

- 6 db. britania-ezüst evőkanál, 6 db. ugyanolyan kávés-kanál, összesen 12 db., melyek ára előbb 6 frt. volt, most mind a 12 db. együtt véve . . . frt. 2.35
- 6 „ britania-ezüst asztali kés, angol aczélpengével, 6 db. ugyanolyan villával, összesen 12 db., melyek ára előbb 9 ft. volt, most mind a 12 db. együttvéve „ 3.40
- 1 „ tejszedő-kanál, nehéz fajta, előbb 3 frt., most „ 1.30
- 1 „ levszedő-kanál, legnehezebb fajta, a legjobb britania-ezüstből, előbb 4 frt., most „ 1.80

Azonkívül elegáns asztali gyertyatartók, páronként frt. 1, 2, 2.50, 3—; fűdzsák á kr. 50, 75, 80. frt. 1.—, 1.40 kr.; kávés- vagy tea-kannák á frt. 2, 2.50, 3, 4 ft.; karos gyertyatartók, páronként frt. 8.50, 10.50, 14, 20; cukorszelenzék á frt. 2, 2.80, 4, 5.50, 7; cukorhintők á kr. 40, 75, 90 kr. 1 frt.; ecet- és olajtartók á frt. 2.50, 3.80, 4.25, 6.—; vaj-szelenzék á kr. 95, frt. 1.70, 2.80, 3.25, 4.— és még számtalan tárgyak.

Különösen figyelembe veendő.

6 db. asztali kés, legúj britania-ezüst nyel, ang. aczélpengével, 6 db. ugyanolyan villa, 6 db. nehéz kütű evőkanál, 6 db. ugyanolyan kávéskanál, eleg. báronyokban együttvéve 24 db., melyek azelőtt tok nélkül 13 frta kerültek, mostani áruk a tokkal együtt csak frt. 6.40. E tárgyak a legújabb britania-ezüstből vannak készítve, s a valódi 13 latos ezüsttől még 5 évi használat után sem különbözethetők meg; fehéren maradnak egyébránt írásbeli kezesség vállalattal. Továbbá kötelezzük magunkat mindenkinek a pénzt visszaadni, ha az evő-eszközök vagy kanalak feketék vagy sárgák lennének.

Czím: **BRITANIA-FÉMÁRU-RAKTÁR**

Bécs, Babenbergerstrasse Nr. 1.

33 (12—7)

3615.

1878.

Hirdetemény.

A városi szegények élemezésének határideje a f. évi ápril. 30-ikán lejárván, annak a jövő 1879-ik évi ápril. 24-ik napjáig leendő újból használatba adása a 3615/1878. számú tanácsi végzéssel megrendeltetett, s árlejtési határidőül f. évi ápril. hó 23-ik napjának d. u. 3 órája a gazdasági hivatalba kitézetett, melyre a vállalkozni akarók 300 frt. bántapénzzel megjelenésre azal hivatalnak fel, hogy a megállapított étrend, és árlejtési feltételek ugyanott a hivatalos órákban addig is megtekinthetők, és hogy a kifizetett határidőig kellő bántapénzzel ellátott zárt ajánlatok is elfogadhatnak.

Kecskemét, ápril. 11. 1878.

A gazdasági osztály által

59 (2—2)

Hirdetemény.

Nagy-Körösön, özv. **Mészáros Zsigmondné** asszony házában, folyó évi ápril. hó 22-ikén d. e. 10 órakor, az országos vásár alkalmával, mintegy

20 db. 2—3 és 4 éves állami ménektől származott csikók

— készpénz fizetés mellett, — önkéntes árverésen el fognak adatni.

60 (1—1)